

Ομοφυλοφιλία και ανθρώπινη προαίρεση (Δημήτριος Ευθ. Κουτσούμπας)

Date : Νοεμβρίου 28, 2019

«Ἄθεον και ἀσεβές, γράφει ὁ ἅγιος Νεῖλος ὁ Ἀσκητής, [νὰ λέμε] ὅτι τὰ κακὰ (ἁμαρτίες) ὑπάρχουν ἀπὸ τὴν φύση μας, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν προαίρεσή μας... Ὁ ἄνθρωπος δὲν ρέπει ἀπὸ τὴ φύση του στὰ ψεκτά (κατακριτέες ἁμαρτίες), οὔτε ἀπὸ τὶς φυσικὲς ἐπιθυμίες ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς Δημιουργίας ὁ Θεὸς ἔσπειρε στὴν διάνοιά μας. Μὴ γένοιτο!» (Βιβλίο Β΄, Ἐπιστολὴ 299, σελ. 202-3).

Πιὸ συγκεκριμένα:

Α΄.

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων γράφει στὶς Κατηχήσεις του: «Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατη καὶ εἶναι ὅμοιες ὅλες οἱ ψυχὲς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν... Δὲν ὑπάρχει τάξη ψυχῶν ποὺ ἐκ φύσεως ἁμαρτάνει, καὶ τάξη ψυχῶν ποὺ ἐκ φύσεως κάνει τὸ ἀγαθό, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο **ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν προαίρεση**» (Κατήχησις Φωτιζομένων Δ΄, παρ. 20, σελ. 154-5).

Ὅποτε, ἂν ποῦμε πὼς κάποια ψυχὴ εἶναι ἐκ φύσεως ὁμοφυλόφιλη σὲ ἀντίθεση μὲ ἄλλες, ποὺ δὲν γεννήθηκαν μὲ τὴν συγκεκριμένη ἁμαρτία, τότε πέφτουμε στὴν αἵρεση τοῦ Μανιχαϊσμοῦ, δηλαδή δεχόμαστε πὼς ὑπάρχει θεὸς Δημιουργὸς τοῦ καλοῦ καὶ θεὸς Δημιουργὸς τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτωλῆς φύσης.

Β΄.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς γράφει: «Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο ἀναμάρτητο στὴν φύση του, καὶ αὐτεξούσιο στὴν θέλησή του. Λέγοντας ἀναμάρτητο δὲν ἐννοῶ ὅτι δὲν εἶναι δεκτικὸς ἁμαρτίας, ἀλλὰ ἐννοῶ ὅτι **δὲν ἔχει τὴν ἁμαρτία στὴν φύση του, ἀλλὰ στὴν προαίρεσή του**. δηλαδή, ἔχει τὴν δύναμη νὰ διατηρεῖται καὶ νὰ προοδεύει στὸ ἀγαθὸ μὲ τὴν βοήθεια τῆς θείας Χάριτος. Καὶ ἐπίσης, μπορεῖ νὰ παρεκτραπεῖ ἀπὸ τὸ καλὸ καὶ νὰ ὀδηγηθεῖ στὸ κακό, μὲ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ, ἐξαιτίας τοῦ Αὐτεξουσίου του· διότι, ὅτι γίνεται ἐξαναγκαστικὰ δὲν εἶναι ἀρετὴ» (Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, κεφ. 26, σελ. 212-3).

Ἐπομένως, ἐπιμένουμε σὲ κακοδοξίες, ἂν δεχόμαστε, ἀντίθετα ἀπὸ τὸν Ἅγιο, ὅτι

κάποιοι γεννιούνται με φύση όμοφυλόφιλη και χωρίς αύτεξούσια θέληση να αλλάξουν. Τότε θα είναι σαν να άκυρώνουμε το αύτεξούσιο του ανθρώπου και να αποδεχόμαστε πως η άμαρτία (λ.χ. η όμοφυλοφιλία) έχει ουσία και υπόσταση. Δηλαδή ότι όντολογικά βρίσκεται στην ουσία του ανθρώπου και φυσιολογικά ο άνθρωπος υφίσταται τις συνέπειές της.

Γ΄.

Ο **ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων** στις **Κατηχήσεις** του πάλι μᾶς λέει: «Ἡ ψυχὴ εἶναι αὐτεξούσια καὶ ὁ Διάβολος ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ τῆς ὑποβάλλει τὴν ἰδέα τοῦ κακοῦ· δὲν ἔχει ὅμως τὴν ἐξουσία νὰ τὴν ἀναγκάσει νὰ τὸ πράξει παρὰ τὴν θέλησή της. Δηλαδή, σοῦ βάζει λογισμό πορνείας, ἀλλὰ ἂν θέλεις τὸν δέχεσαι. Γιατί, ἂν πορνεύεις ἀναγκαστικά, τότε γιὰ ποιὸ λόγο ἐτοίμασε τὴν κόλαση ὁ Θεός; Ἄν πάλι κατὰ φύση καὶ ὄχι κατὰ προαίρεση ἔπραξες τὸ καλὸ, τότε γιὰ τί ἐτοίμασε ὁ Θεὸς ἀπερίγραπτα στεφάνια;» (Κατήχησις Φωτιζομένων Δ΄, παρ. 21, σελ. 154-5).

Καὶ ὁ **Μέγας Βασίλειος** συμπληρώνει πὼς ἂν δεχθοῦμε τὶς αἰρετικές αὐτὲς θέσεις, τότε «οἱ μεγάλες ἐλπίδες τῶν Χριστιανῶν θὰ γίνουν φροῦδες καὶ θὰ ἐξαφανισθοῦν, διότι οὔτε ἡ δικαιοσύνη θὰ βραβεύεται, οὔτε ἡ ἀμαρτία θὰ κατακρίνεται, ἀφοῦ τίποτε δὲν θὰ κάνουν κατὰ τὴν προαίρεσή τους» (Ἐξαήμερος, κεφ. 6, παρ. 38, σελ. 240-1).

Πὼς μποροῦν λοιπὸν Ὁρθόδοξοι ποιμένες, ποὺ κατηχοῦν γονεῖς καὶ παιδιά, νὰ ἀποδέχονται πὼς ἡ φύση ἐνὸς ἀνθρώπου εἶναι ἔρμαιο τῶν πειρασμῶν τοῦ Διαβόλου, ἢ ἀκόμα χειρότερα νὰ λένε πὼς οἱ πειρασμοὶ εἶναι τῆς φύσης του; Πὼς μποροῦν νὰ στεροῦν ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς τὴν ἀληθινὴ ἐλπίδα στὴν ὄντως μοναδικὴ ψυχοθεραπευτικὴ τῆς Ἐκκλησίας μας; Πὼς μποροῦν νὰ ἀποπροσανατολίζουν καὶ τὸν πιὸ ἄσωτο όμοφυλόφιλο ἀπὸ τὴν δυνατότητα θεραπείας του, ἀφοῦ οἱ Πατέρες λένε πὼς **καὶ ὁ πιὸ ἀκάθαρτος στὴν ψυχὴ ἄνθρωπος «μπορεῖ νὰ μεταβληθεῖ [«μετασκευαστεῖ»] ἔχοντας παρθενικὴ προαίρεση**, ὅπως λέγει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφοντας στοὺς Κορινθίους...»; (Ἁγίου Νείλου Μοναχοῦ, Βιβλίον Α΄, Ἐπιστολὴ 200, σελ. 370-1).

Ἄν ὅμως ἓνας πνευματικὸς πατέρας δέχεται πὼς ἓνα πνευματικὸ τοῦ παιδὶ εἶναι κατὰ φύση όμοφυλόφιλος, ἢ πόρνος, ἢ καθ' οἷονδήποτε τρόπο ἀμαρτωλός, τότε ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, ἔστω καὶ ἀκουσίως, **ἀντὶ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ γιατρευτεῖ ἢ προαίρεσή του** καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσει σὲ ἀρραβώνα μὲ τὸν Χριστό, τότε τὸν ἀρραβωνιάζει μᾶλλον μὲ τὸν Διάβολο δικαιολογώντας τὴν ἀμαρτία του.

Γιατί ἔτσι δεχόμαστε πὼς δὲν ἔχουμε ἐξωτερικὴ προσβολὴ τοῦ πειρασμοῦ, ἀφοῦ τὸν

θεωρούμε ως μία έσωτερική φυσική ενέργεια είτε τοῦ σώματος, είτε τῆς ψυχῆς μας. Μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἴμαστε μία φύση ὄχι μὲ τὸν Θεάνθρωπο Χριστό, ἀλλὰ μὲ τὸν πειρασμό.

Ἐπίσης, ὁ **ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης**, σὲ ἐπιστολὴ του στὸν ἐπίσκοπο Λαμπέτιο, τοῦ καταλογίζει ὑπεροψία, ἐπειδὴ δὲν ἐπιδιώκει τὴν θεραπεία ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς ἐνδὸς πρεσβυτέρου του, ἀλλὰ ἀφήνει τὴν θεραπεία στοὺς γιατροὺς τῶν σωμάτων, ποὺ πολλὲς φορές ἡ ἰατρικὴ τους εἶναι ἐλλιπὴς ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ σώματα. «Ἐμεῖς [γράφει ὁ Ἅγιος] γνωρίζουμε ὅτι οἱ ψυχὲς ἔχουν τιμηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ τὴν **ἐξουσία τῆς προαίρεσης**. Γι' αὐτό εἶδαμε ἀνθρώπους, ποὺ ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς κακίας ἀνέβηκαν στὴν κορυφὴ τῆς ἀρετῆς». Μάλιστα, ὁ Ἅγιος νουθετεῖ τὸν Λαμπέτιο, δείχνοντάς του τὸ εὐκόλο τῆς θεραπείας τῆς προαίρεσης τῆς ψυχῆς σὲ σύγκριση μὲ τὴν δυσκολία θεραπείας τοῦ σώματος, λόγῳ τῆς δέσμευσῆς του στὴν φυσικὴ φθορὰ καὶ τὸν σωματικὸ θάνατο, καὶ τὸν προτρέπει νὰ ἐκπληρώσει ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὸν ὡς πνευματικὸς πατέρας, ἀρκεῖ νὰ πιστεύει ἀπόλυτα στὸν ἱερὸ σκοπὸ του, χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλει ποτὲ γι' αὐτό, καὶ χωρὶς νὰ σταματᾶ νὰ φροντίζει γι' αὐτό. Καὶ καταλήγει: «Ἴσως καὶ αὐτός [τὸ ψυχικὰ ἄρρωστο πνευματικὸ παιδί του] κάποτε νὰ σωθεῖ, καὶ αὐτοὶ ποὺ σκανδαλίζονται, νὰ διορθωθοῦν, καὶ ὅσοι κοροϊδεύουν νὰ ἀποστομωθοῦν, καὶ σὺ νὰ ἐπιτύχεις ἀθάνατη δόξα» (Ἐπιστολὴ 79, σελ. 108-111).

Δ΄.

Ἄλλοι πάλι πιστεύουν πὼς ὑπάρχουν ὁμοφυλόφιλοι, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλα πάθη ἄνθρωποι, ποὺ θεωροῦνται ὅτι εἶναι κυριευμένοι πλήρως ἀπὸ τὰ πάθη τους καὶ οὐσιαστικὰ δὲν ἔχουν καμμία αὐτεξούσια γνώμη καὶ ἀπόφαση νὰ ἀρνηθοῦν τὰ «ἐκ γενετῆς», «φυσικὰ» πάθη τους, καὶ πὼς μόνο ἡ θεία Χάρη, χωρὶς τὴν αὐτεξούσια προαίρεση, μπορεῖ νὰ μετατρέψει τὸ ἀμαρτωλὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δεσμεύεται στὴν ἀνάγκη τῆς ἀμαρτωλῆς «φύσης». Ἔτσι ὅμως παρουσιάζουμε ὅτι ἡ θεία Χάρη δὲν εἶναι προτρεπτικὴ στὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἶναι δῆθεν ἀναγκαστικὴ.

Περὶ τούτου ὁ **ἅγιος Συμεὼν ὁ Μεταφραστῆς** γράφει: «Δὲν δεσμεύει ἡ Χάρη τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἀναγκαστικὴ δύναμη ὅπως ἔχει λεχθεῖ, ὥστε νὰ τὸ κάνει ἀμετάτρεπτο, ἀλλά, ἂν καὶ συνυπάρχει, δίνει τὴν προτεραιότητα στὸ αὐτεξούσιο, γιὰ νὰ φανεῖ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ποῦ κλείνει, πρὸς τὴν ἀρετὴ ἢ τὴν κακία. Γιατὶ ὁ νόμος [τοῦ Θεοῦ] δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀλλὰ γιὰ τὸ αὐτεξούσιο τῆς προαίρεσης, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ κλίνει πρὸς τὸ καλὸ ἢ τὸ κακό» (Λόγος 6, Περὶ ἐλευθερίας νοός, παρ. 118, σελ. 380-1).

Επίσης, ο **ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς** σὲ ἐπιστολὴ του μᾶς ξεκαθαρίζει πὼς στὴ ζωὴ μας «δὲν εἶναι στὴν ἐξουσία μας, ὅσα δὲν ἔχουν δημιουργὸ τῆς ὑπαρξῆς τους τὴν δική μας προαίρεση, καὶ καθετὶ πὺν ὑπάρχει φυσικὰ ἐλεύθερο ἀπὸ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν κακία (ἀμαρτία)» (Ἐπιστολὴ Α΄, Πρὸς Γεώργιον, σελ. 16-7).

Ὅποιος λοιπὸν δέχεται πὼς ἡ ὁμοφυλοφιλία, ἢ ὁποιαδήποτε πορνικὴ ἀμαρτία, εἶναι ἐλεύθερη ἀπὸ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν κακία, τότε ἀναπόφευκτα δέχεται τὸ παράλογο καὶ τὸ ἀπάνθρωπο τοῦ Θεοῦ νὰ νομοθετεῖ καὶ νὰ ζητᾶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πράγματα, πὺν ἐναντιώνονται στοὺς φυσικοὺς νόμους τῆς Δημιουργίας του.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς νοσηρῆς κακοδοξίας μᾶς τὸ ἐπισημαίνει **ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Ἐρημίτης** γράφοντας: «Κάποιοι λένε ὅτι "δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τὸ καλὸ, ἐὰν ξεκάθαρα δὲν δεχτοῦμε τὴν Χάρη τοῦ Πνεύματος". Ἔτσι πάντα αὐτοί, πὺν μὲ τὴν προαίρεσή τους βρίσκονται διαρκῶς μέσα στὶς ἡδονές, μένουν ἀβοήθητοι καὶ παραιτοῦνται ἀπὸ τὸ νὰ κάνουν αὐτὸ, πὺν μπορούν» (Περὶ τῶν οἰομένων ἐξ ἔργων δικαιοῦσθαι, κεφ. 55, σελ. 56-7).

Μιλᾶμε δηλαδὴ πάλι γιὰ πλήρη ἀχρήστευση τῆς αὐτεξούσιας προαίρεσης τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποδοχὴ τῆς αἴρεσης τοῦ Μονοθελητισμοῦ, ὅπου ὁ ἀνθρώπος εἶναι εἰκόνα ἐνὸς Χριστοῦ, πὺν δὲν ἔχει ἀνθρώπινο φυσικὸ θέλημα, ἢ ἔχει θέλημα ἀνίκανο νὰ ἀπορρίψει τὴν «φυσικὴ» ἀμαρτία.

Ε΄.

Τὸ πὺν σύνηθες καὶ χιλιοειπωμένο ἐπιχείρημα πὺν ἀκοῦς, εἶναι πὼς κάποιοι ὁμοφυλόφιλοι ἔχουν μία «φυσικὴ» ροπή πρὸς τὴν ὁμοφυλοφιλία καὶ αὐτὸ ἐκδηλώνεται ἀπὸ μικρὴ ἡλικία.

Ἀλλὰ ἔτσι δεχόμαστε πὼς ἡ ψυχὴ εἶναι κατὰ τὴν φύση της τρεπτὴ, μὲ ἀποτέλεσμα ἄλλοι ἀνθρώποι νὰ ἔχουν φύση πὺν ρέπει πρὸς τὴν ἀμαρτία, καὶ ἄλλοι νὰ ἔχουν φύση πὺν ρέπει πρὸς τὴν ἀγιότητα. Δηλαδὴ συμφωνοῦμε μὲ τὴν κακοδοξία περὶ τοῦ Ἀπόλυτου Προορισμοῦ, δηλαδὴ τοῦ ἀκροτάτου Ρατσισμοῦ.

Οἱ Πατέρες ὅμως μᾶς ξεκαθαρίζουν πὼς **ὁ ἀνθρώπος ἠθελημένα κι ὄχι κατὰ φύση ρέπει στὸ πάθος ἢ στὴν ἐγκράτεια**· γιὰτὶ εἶναι ἐθελότρεπτος στὴν λογικὴ ψυχὴ του, ἐνῶ τὸ σῶμα του εἶναι τρεπτὸ στὴν φύση ἐξαιτίας τοῦ σύνθετου καὶ τοῦ φθαρτοῦ τῆς ὕλης του. Δηλαδὴ ἡ ψυχὴ ρέπει στὴν ἀμαρτία ἢ στὴν ἀρετὴ, γιὰτὶ τὸ θέλει, μὲ τὴν προαίρεσή της, ἐνῶ τὸ σῶμα ρέπει ἀπὸ μόνου του κατὰ φύση στὴν φθορὰ τῆς ὕλης καὶ ὄχι στὴν φθορὰ τῆς καταδικαστέας ἀμαρτίας.

Συγκεκριμένα, ο **ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός** γράφει «πὼς ὅλα τὰ λογικὰ κτίσματα εἶναι ἐθελότρεπτα, δηλαδή μετατρέπονται μὲ τὴ θέλησή τους, ἐνῶ τὰ ἄλογα εἶναι τρεπτὰ κατὰ τὸ σῶμα τους» (Διάλογος κατὰ Μανιχαίων, σελ. 228-9).

Καὶ ὁ **ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος** τὸ ἀναλύει ἀκόμα περισσότερο, λέγοντας πὼς «ἡ ψυχὴ εἶναι ἄτρεπτη ὡς πρὸς τὴν φύση καὶ τὴν οὐσία, καὶ πὼς μαζὶ μὲ τὸν νοῦ προσκολλῶνται ἐκουσίως εἴτε στὸ ἀγαθὸ εἴτε στὸ πονηρό. Τὸ σῶμα ὅμως εἶναι τρεπτὸ στὴν φύση, διότι εἶναι σύνθετο καὶ ρευστὸ στὴν οὐσία, διότι κατασκευάστηκε ἀπὸ φθαρτὴ ὕλη... Τὴν μίξη τῆς συνουσίας, τὴν ἡδονή, τὴν λαιμαργία καὶ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀμαρτίες, ποὺ οἱ πολλοὶ νομίζουν πὼς τὰ ἐπιζητεῖ τὸ σῶμα, δὲν τὰ ἐπιζητεῖ οὔτε ζωντανὸ οὔτε νεκρὸ ἀπὸ μόνο του, ἀλλὰ τὰ ἐπιζητεῖ ἡ ψυχὴ μέσω αὐτοῦ. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς τὸ σῶμα δὲν μπορεῖ νὰ κινηθεῖ χωρὶς τὴν ψυχὴ, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ, ποὺ ἐνώθηκε διὰ τῆς ἀγάπης μὲ τὸν Θεό, δὲν μπορεῖ νὰ παρασυρθεῖ σὲ ἀμαρτωλὲς ἐπιθυμίες. Διότι ἡ ὁρμὴ τῆς καρδιάς, ἡ καλλίτερα ἡ ροπή τοῦ θελήματός της, συγκρατεῖται ἀπὸ τὴν γλυκιὰ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ» (Κατηχητικὸς λόγος 25, παρ. 3, σελ. 302-5).

Στὸ ἴδιο πνεῦμα, ὁ **ἅγιος Γρηγόριος ὁ Συναΐτης** γράφει: «Ὅπως ἀκριβῶς ἡ ψυχὴ μας δημιουργεῖ τὶς ἀρετὲς, ἔτσι δημιουργεῖ καὶ τὰ πάθη -- τὶς ἀρετὲς ὅμως κατὰ φύση, καὶ τὰ πάθη παρὰ φύση. Γιατὶ αἰτία στὴν γέννηση τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ ἔχει τὴν ροπή τῆς θελήσεως... Γιατὶ ἡ πρόθεση βρίσκεται ἀνάμεσα στὶς δύο ἐνέργειες, ἐπειδὴ αὐτὸς φέρει μέσα του καὶ τὶς ἀρετὲς καὶ τὶς κακίες· τὶς ἀρετὲς ἀπὸ τὴν φύση του, ἐνῶ τὶς κακίες μὲ τὴν ἀυθαίρετη ροπή τοῦ θελήματός του» (Κεφάλαιο 89, σελ. 410-1).

Καὶ ὁ **ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης** θεϊκῶς φιλοσοφῶν μᾶς λέει πὼς «ἔχουμε ἔφεση (κλίση, ροπή) στὸ ἀγαθόν, καὶ ἂν δὲν ἔχουμε ἔφεση στὸ ἀγαθόν, θὰ ἔχουμε ἔφεση στὸ κακόν, δηλαδή στὸ μὴ ἀγαθόν, στὸ μὴ ὄν. Ὅμως ἡ ἔφεση στὸ μὴ ὄν δὲν εἶναι ἔφεση, ἀλλὰ ἀποτυχία [«ἀμαρτία»] τῆς ὄντως ἔφεσης» (Περὶ θείων ὀνομάτων, κεφ. 4, παρ. 34, σελ. 146-7).

ΣΤ΄

Ἐπίσης, περὶ τοῦ θέματος τῆς δῆθεν τρεπτότητας τῆς φύσης τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, δυστυχῶς κάποιοι Χριστιανοί, ἀκολουθώντας τὴν σύγχρονη ἀθεολόγητη κοσμικὴ ρητορικὴ, δημοσίως γράφουν καὶ λένε πὼς ἡ σημερινὴ κοινωνία, στὴν οὐσία καὶ στὴν ἀνθρώπινη φύση της, ἔχει ἀλλάξει, σὲ σύγκριση μὲ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔγραφαν οἱ Πατέρες τὴν ἀνθρωπολογία τους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σχετικοποιοῦν τὴν θεολογία περὶ ἀρετῆς καὶ περὶ ἀμαρτίας.

Αλλά έτσι πέφτουν στην παγίδα της Νέας Έποχής, που σχετικοποιεί κάθε αλήθεια και πρεσβεύει πως ή ουσία και ή φύση της ψυχής του ανθρώπου δεν παραμένουν πάντα ίδιες, αλλά αλλάζουν στον χρόνο. Όμως έτσι, αναγκαστικά, οι φυσικές αλλαγές στην ψυχή επιφέρουν και τις ήθικες αλλαγές, όποτε και οι έντολές του Θεού γίνονται άσταθεις και μεταβαλλόμενες, και δεν έχουν παντοτινή ισχύ μέχρι την Δευτέρα Παρουσία. Αποτέλεσμα αυτής της πλάνης είναι ή διαρκής σύγχυση της γνώσης του νοήματος της ζωής του ανθρώπου και ή έξουδετέρωση της προαίρεσης αυτού.

Όμως, ο **Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης**, καταδεικνύοντας και στην εποχή του την σοβαρότητα της πνευματικής αυτής διαστρέβλωσης, γράφει για ποιμένες «*που έχουν κυριευθεί από άφροσύνη και δεν έπιζητούν τον Κύριο και ούτε ακολουθούν τὰ ίχνη της άμεμπτης και σταθερής ζωής, αλλά ένεργοῦν σαν να πάληωσε ο νόμος του Θεού και έγινε άνενεργό τὸ Εὐαγγέλιο, και άτόνησαν οι πνευματικοί θεσμοί, λές και έχει άλλοιωθεί ο άναλλοίωτος Θεός. Και για τὰ λεγόμενά τους αυτά βρίσκουν λόγους και αίτίες τούς χρόνους και τις ήμέρες και τις γενιές, πως ήταν διαφορετικές εκείνες και διαφορετικές οι σημερινές*» (Βιβλίο Α΄, Έπιστολή 8, σελ. 52-3).

Και ο Άγιος άνταπαντᾶ σὲ αυτές τις θέσεις γράφοντας πως **«αὐτὸ δὲν συνέβη ἀπὸ τὴν διαφορά τοῦ χρόνου... Ἀλλὰ αὐτὸ ἔχει συμβεῖ ἕξαιτίας τῆς ἐναλλαγῆς τῆς αὐτεξούσιας προαίρεσης, ή οποία παραμέλησε τὸν ἔρωτα στὸν Θεὸ και παρέδωσε τὴν ἐπιθυμία της στὰ ὑλικά, και δὲν θέλει, οὔτε προτιμᾷ νὰ μιμηθεῖ τὰ παραδείγματα τῆς παληᾶς δόξας, οὔτε νὰ αντιγράψει ἀπὸ τὴν ἀρχέτυπη και πατερική θεοειδὴ εἰκόνα, ἀλλὰ (προτιμᾷ νὰ μιμηθεῖ) ἀπὸ τις δύσμορφες και ἀλλόκοτες και τερατόμορφες (εἰκόνες). Γι΄ αὐτὸ παρουσιάζουν σαν ἀρχέτυπα και πρότυπα τὰ ψυχικά ἰνδάλματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄλλο ἔχει ἐν μέρει ἀνθρώπινη μορφή, ἄλλο μορφή σκύλου, λεοπάρδαλης, ψαριοῦ ἢ κάποιου ἄλλου ἀπὸ τὰ ἔρπετά, που ἔρμηνεύονται ἀλληγορικά**» (Βιβλίο Α΄, Έπιστολή 8, σελ. 52-3).

Έτσι συμβαίνει σήμερα, όταν ή κατήχηση παραδίδεται σὲ λεγομένους ψυχοθεραπευτές, οι ὁποῖοι μὲ τις ἔλλιπεις και συχνὰ ἀβάσιμες θεωρίες τους θέτουν ὡς πρότυπο ψυχικῆς ὑγείας ὄχι τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν λογικότητα και αὐτεξουσιότητα, ἀλλὰ τις εἰκόνες τῶν ἀλόγων ζώων, που ἀντιδροῦν ἄλογα και παθητικά μὲ τὰ ζωώδη ἔνστικτά τους. Ὅποτε φτάνουν στὸ σημεῖο ὄχι μόνο νὰ μὴν δέχονται τὴν ὁμοφυλοφιλία ὡς παρὰ φύση ψυχοσωματικὴ ἐνέργεια, ἀλλὰ νὰ ζητᾶνε ἀπὸ τὸν ὁμοφυλόφιλο νὰ μὴν καταπιέζει τὴν δῆθεν ἐκ τῆς δημιουργίας του ἐπιθυμία του, μένοντας ἀμετανόητος σὲ αὐτήν.

Μὲ τις αίρετικές ὁμως αυτές δοξασίες ἀπορρίπτουμε θεολογικά τὸ «κατ' εἰκόνα» τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, ὅπως και τὸ «καθ' ὁμοίωση» τῆς ἀγωνιστικῆς προαίρεσης τοῦ ἀνθρώπου.

Γράφει συγκεκριμένα ο **ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης**: «*Εἶπε ὁ Θεός... Ἄς δημιουργήσουμε ἄνθρωπο σύμφωνα με τὴν δική μας εἰκόνα*», ὥστε με τὴν προαίρεσή του νὰ γίνει ὅμοιος με μᾶς... Ὁ μονογενὴς λοιπὸν Θεός, ὅταν ἦλθε, εἶπε· *"Γίνεσθε ὅμοιοι με τὸν οὐράνιο πατέρα μου"*, ἐπειδὴ ἡ δημιουργία διασώζει τὸ *"κατ' εἰκόνα"* ἐνῶ ἡ προαίρεση τὸ *"καθ' ὁμοίωση"*» (Ἐπιστολὴ 95, σελ. 120-1).

Ζ'.

Δυστυχῶς πολλοὶ Χριστιανοί, ἐν ὀνόματι μιᾶς συναισθηματικῆς ἀγαπολογίας, θεωροῦν καὶ διαδίδουν πὼς ὁ Χριστὸς δέχεται τοὺς πάντες, ὅπως καὶ ἂν εἶναι. Μήπως ὅμως ἔτσι ὑπονοοῦν ὅτι δέχεται ἀκόμα καὶ ὅσους δὲν μετανοοῦν ἢ ὅσους καταξιώνουν τὶς ἀμαρτίες τους;

Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία, με τὴν θεραπευτικὴ τῆς σαρκωμένης Ἀγάπης, ἀντικρούει καὶ ἀπορρίπτει κάθε μισάνθρωπη καὶ ἀντιθεραπευτικὴ δοξασία. Γιατί, τραγικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποδοχῆς ὅλων αὐτῶν τῶν θεωριῶν εἶναι νὰ ἀποπροσανατολιζόμαστε ἀπὸ τὴν θεμελιώδη γνώση, δηλαδὴ τὴν **σωτηριώδη πορεία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ «κατ' εἰκόνα» στὸ «καθ' ὁμοίωση».**

Καὶ ἀνοήτως, ἀντὶ νὰ διασώζουμε στὶς καρδιές μας καὶ στὶς καρδιές τῶν ἐπόμενων γενεῶν τὴν Ἀλήθεια τῆς «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» δημιουργίας μας, ὅπως ἔχει ἀποκαλυφθεῖ στὴν Ἐκκλησία, ἐμεῖς τὴν ὠθοῦμε στὴν λήθη, προβάλλοντας τὴν παραμορφωμένη ἀπὸ τὰ πάθη «εἰκόνα» τοῦ ξεπεσμένου ἀπὸ τὸν Παράδεισο ἀνθρώπου. Ἔτσι, τὸ **ὀλέθριο ἀποτέλεσμα εἶναι πὼς ἀδιαφοροῦμε καὶ ἀδρανοποιοῦμε τὸ σημαντικότερο θεϊκὸ δῶρο, τὴν ἀντεξούσια προαίρεσή μας, πὸ ὁδηγεῖ στὸν οὐσιαστικότερο σκοπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ, πὸ εἶναι τὸ «καθ' ὁμοίωση τοῦ Θεοῦ».**

Ὁ **ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς** γράφει πὼς «ὡς Χριστιανοὶ πιστεύουμε ὅτι [ὁ Χριστὸς] προσέλαβε ὅλα τὰ φυσικὰ καὶ ἀδιάβλητα πάθη τοῦ ἀνθρώπου. Διότι προσέλαβε ὅλον τὸν ἄνθρωπο καὶ ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀμαρτία. Διότι αὐτὴ δὲν εἶναι φυσικὸ πρᾶγμα, οὔτε ὁ Δημιουργὸς τὴν ἔσπειρε μέσα μας, ἀλλὰ τὴν ἀποκτήσαμε θεληματικά, με τὴν ἐπίδραση [«ἐπισπορά»] τοῦ Διαβόλου στὴν ἀντεξούσια προαίρεσή μας, χωρὶς νὰ μᾶς κρατᾷ με τὴν βία. Φυσικὰ καὶ ἀδιάβλητα πάθη εἶναι αὐτὰ πὸ δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ ὅσα εἰσῆλθαν στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ μας ἐξαιτίας τῆς καταδικαστικῆς παράβασής μας, ὅπως γιὰ παράδειγμα ἡ πείνα, ἡ δίψα, ὁ κόπος, ὁ πόνος, τὸ δάκρυ, ἡ ἀγωνία κλπ.» (Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, κεφ. 64, σελ. 394-7).

Η´.

Ένα ακόμα άθεολόγητο έπιχείρημα, πού κι αυτό δυστυχώς άκούγεται άπό κάποιους άνθρωπους τής Έκκλησίας, είναι πώς κάποιιοι γεννιοϋνται με όμοφυλόφιλο σώμα, άφοϋ ταυτίζουν τήν παθητότητα τής φύσης τοϋ σώματος, στην φθορά τής ύλης, με τήν παθητότητα τής προαίρεσης (κι όχι τής φύσης) τής ψυχής, στην άμαρτία.

Έτσι, όμως, πέφτομε στην αίρεση τοϋ Έλισμοϋ, με τó να δεχτοϋμε πώς ή έπιθυμία τής όμοφυλοφιλίας, και όποιασδήποτε σαρκικής άμαρτίας, προέρχεται άπό τήν ύλη τοϋ σώματος. Ο Έλισμός πρεσβεϋει πώς κάθε ψυχική ένεργεια, είτε θέληση, είτε βούληση, είτε συνείδηση είναι ύλικές ένεργειες, δηλαδή προέρχονται άπό τήν ύλη και άπό τήν έξελικτική πορεία αϋτής.

Πιό συγκεκριμένα, πολλοί ειδικοί θεωροϋν πώς όλες οι έπιθυμίες, όποτε και οι όμοφυλοφιλικές, προέρχονται είτε έκ γενετής άπό τόν έγκέφαλο, είτε άπό έξωγενείς κοινωνικούς παράγοντες, πού ένεργοϋν και φιλτράρονται πάλι δια τοϋ έγκεφάλου. Χωρίς φυσικά να γνωρίζουν τó ποιός είναι ó ύγιής νοϋς τής ψυχής, και πώς λειτουργεί τó εν Χριστώ λογικό τής ψυχής σε σχέση με τó άλογο έπιθυμητικό μέρος αϋτής.

Και όπως, αν κάποιος γεννιέται σωματικά τυφλός, δέν σημαίνει πώς είναι καταδικασμένος να ζει στο σκοτάδι τής άμαρτίας, έτσι και αϋτός πού γεννιέται με μία σωματική άνωμαλία στα γεννητικά όργανα, δέν είναι ψυχικά έγκλωβισμένος στην άμαρτία όποιασδήποτε πορνείας.

Ο άγιος Μάξιμος ό Όμολογητής, με βαθύτητα σκέψης αλλά και με άπλότητα καρδιάς, μάς έξηγεϊ πώς ó προπάτορας Άδάμ «διέπραξε δύο άμαρτίες παραβαίνοντας τήν θεία έντολή· ή μία ήταν τής προαίρεσης τής ψυχής, πού άφησε με τή θέλησή της τó αγαθό, και ή άλλη τής φύσης (τοϋ σώματος), πού άφησε χωρίς να τó θέλει τήν άθανασία έξαιτίας τής προαίρεσης» (Πρός Θαλάσσιον, Απόκρισις 42, σελ. 268-9).

Δηλαδή ήθελημένα, δια τής προαιρέσεώς του, έκανε **κακή χρήση τοϋ αϋτεξουσίου του**, με άκόλουθο άποτέλεσμα, άθελά του, να άχρηστέψει τήν άφθαρσία και άθανασία τοϋ σώματός του. Έτσι όλόκληρη ή Άνθρωπότητα κληρονόμησε τήν θνητότητα και τήν φθαρτότητα τών ύλικών σωμάτων. Αϋτή όμως ή θνητότητα κι ή φθαρτότητα τών ύλικών σωμάτων χρησιμοποιείται μοναδικά για τόν κάθε Άνθρωπο, ως πνευματική εύκαιρία άξιοποίησης τής σωτηριώδους Πρόνοιας τοϋ Θεοϋ. Και ένα τέτοιο **σπάνιο φαινόμενο** έκ γενετής φθαρτότητας και παθητότητας τοϋ ανθρώπινου σώματος, και **όχι τής ψυχής**, είναι ó λεγόμενος «έρμαφροδιτισμός».

«Αϋτή λοιπόν, (συνεχίζει ó Άγιος), τήν άμοιβαία φθορά και άλλοίωση τής φύσης διορθώνοντας ó Κύριος και Θεός μας, άφοϋ έλαβε τήν φύση μας όλόκληρη, είχε και

Ἐκεῖνος τὴν παθητότητα μέσα στὴν φύση ποὺ ἔλαβε, ἀλλὰ **τὴν στόλισε μὲ τὴν ἀφθαρσία τῆς προαίρεσης**, καὶ ἔγινε ἀμαρτία ἐξαιτίας τῆς παθητότητας τῆς φύσης. Δὲν γνώρισε ὅμως τὴν ἀμαρτία τῆς προαίρεσης, ἐπειδὴ ἡ γνώμη του παρέμεινε ἄτρεπτη. Ἐξαιτίας λοιπὸν τῆς ἀφθαρσίας τῆς προαίρεσης διώρθωσε τὴν παθητότητα τῆς σωματικῆς φύσης, κάνοντας τὸ τέλος τῆς παθητότητας τῆς φύσης, ἐννοῶ τὸν θάνατο, ἀρχὴ τῆς κατὰ φύση μεταποίησής μας στὴν ἀφθαρσία» (Πρὸς Θαλάσσιον, Ἀπόκρισις 42, σελ. 268-9).

Ἄς μὴν συγχέουμε λοιπὸν τὴν ἀθέλητη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο παθητότητα τῆς φθαρτῆς σωματικῆς φύσης, που προσέλαβε ὁ Χριστὸς, μὲ τὸ πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας ποὺ διαπράττεται ἀπὸ τὴν προαίρεση (καὶ ὄχι τὴν φύση) τῆς ψυχῆς, καὶ ποὺ παραβαίνει τὴν ἀπαγορευτικὴ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ γι' αὐτὴν τὴν ἀμαρτία.

Ἔτσι, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων μᾶς νουθετεῖ **«νὰ μὴν λέμε ὅτι τὸ σῶμα εἶναι αἴτιο τῆς ἀμαρτίας... ἐπειδὴ τὸ σῶμα ἀπὸ μόνο του δὲν ἀμαρτάνει, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ ἀμαρτάνει μέσῳ τοῦ σώματος. Τὸ σῶμα εἶναι ἐργαλεῖο καὶ μοιάζει μὲ ἔνδυμα καὶ στολὴ τῆς ψυχῆς. Ἄν λοιπὸν παραδοθεῖ ἀπὸ τὴν ψυχὴ στὴν πορνεία γίνεται ἀκάθαρτο, ἐνῶ ἂν συγκατοικήσει μὲ ἀγία ψυχὴ γίνεται ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»** (Κατήχησις Φωτιζομένων Δ', παρ. 23, σελ. 158-9).

Κι ὁ ἅγιος Νεῖλος ὁ Ἀσκητὴς γράφει: **«Νὰ μὴν κατηγοροῦμε τὸν Θεό, τὸν σοφώτατο δημιουργὸ τῶν μελῶν, ἀλλὰ τὴν δική μας φιλαμαρτήμονα γνώμη πρὸς τὴν ἀμαρτία... Μὴν μεμφόμαστε λοιπὸν τὰ μέλη (τοῦ σώματός μας) ἀλλὰ τὴν προαίρεσή μας»** (Ἐπιστολὴ 168, Βιβλίον Β', σελ. 116-9).

Τέλος, σὲ ὄσους προσπαθοῦν νὰ μᾶς πείσουν μὲ ἀναπόδεικτα, δῆθεν ἐπιστημονικά, ἐπιχειρήματα, πὼς τὸ σῶμα ἔχει δικές του ἐπιθυμίες, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἐξηγώντας τὴν φράση τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς Γαλάτες: **«Ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκός· ταῦτα δὲ ἀντίκειται ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ἂν θέλητε ταῦτα ποιῆτε»** (Γαλ. ε', 17), [δηλαδὴ «ἡ σὰρκα ἔχει ἐπιθυμίες ἀντίθετες πρὸς τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ πνεῦμα ἀντίθετες πρὸς τὴν σὰρκα· καὶ αὐτὰ εἶναι ἀντίθετα μεταξύ τους, γιὰ νὰ μὴν κάνετε (χωρὶς ἀντίδραση) ἐκεῖνα ποὺ θέλετε»], γράφει ὅτι: **«"Σὰρκα" ὀνομάζει (ὁ ἀπόστολος Παῦλος) τὴν πονηρὴν προαίρεση, ἐνῶ "πνεῦμα" τὴν ἀγαθὴν προαίρεση, ἐκείνη ποὺ φροντίζει νὰ βαδίζει πρὸς τὰ ἀνώτερα. Ἡ κακία δηλαδὴ εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὴν ἀρετὴ, καὶ ἡ ἀρετὴ πάλι ἀντίθετη πρὸς τὴν κακία, ἀντικαθιστώντας τὴν θέση κάποιου παιδαγωγοῦ, καὶ μὴ ἀφήνοντάς μας νὰ βαδίζομε σύμφωνα μὲ τὶς κακὲς ἐπιθυμίες μας»** (Εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας, κεφ. ε', σελ. 74-5).

* * *

Πολλοί όμως λεγόμενοι είδημονες τῆς ψυχῆς βγάζουν αὐθαίρετα συμπεράσματα - «ἀξιώματα», ὅπου ὁμαδοποιοῦν, ὅπως μὲ τὶς ἀγέλες τῶν ἀλόγων ζώων, τὶς ὅμοιες ἐνστικτώδεις ἀντιδράσεις τῶν νευρώνων τῶν ἐγκεφάλων καὶ τῶν χημικῶν οὐσιῶν τῶν σωμάτων, ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα τῶν συμπεριφορῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ἔχουν δημιουργήσει νέες κατηγορίες φύλων, πέρα ἀπὸ τὰ δύο βιολογικὰ φύλα (sex), ποὺ ἀριθμοῦνται σὲ πολλές δεκάδες καὶ τὶς κατονομάζουν ὡς «κοινωνικὰ φύλα» (gender), χρησιμοποιώντας παράλληλα νεοφανεῖς ὀρολογίες, ὅπως «ταυτότητα φύλου, διεμφυλικότητα, κᾶ».

Ἄλλ' ὁ ἅγιος **Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος**, λαμβάνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εὐνουχίζονται, μᾶς λέει πῶς «τὸ νὰ ἀποκόπτει κάποιος τὰ μέλη τοῦ σώματός του εἶναι ἔργο, ποὺ ἔχει τὴν ἀρχὴν τὴν δαιμονικὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν σατανικὴν ἐπιβουλήν· ἄρχισε μὲ σκοπὸν νὰ μπορέσουν νὰ διαβάλλουν τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ καταστρέψουν τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἔκαναν αὐτὸ διὰ νὰ μὴν στηρίζονται οἱ ἄνθρωποι στὴν προαίρεσίν τους, ἀλλὰ νὰ ἀποδίδουν τὸ πᾶν στὴν φύσιν τῶν μελῶν, καὶ ἔτσι χωρὶς φόβον νὰ ἀμαρτάνουν οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ αὐτούς, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι εἶναι ἀνεύθυνοι. Καὶ προξενοῦν διπλὴν βλάβην στὸν ἄνθρωπον· καὶ μὲ τὸ νὰ ἀποκόπτουν τὰ μέλη του, καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐμποδίζουν τὴν προθυμίαν στὴν κατὰ προαίρεσιν ἐκλογὴν τῶν ἀγαθῶν» (Εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον, Ὁμιλία 62, σελ. 466-7).

Ὁ Ἅγιος μάλιστα, μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, κάνει βαθύτατον ψυχογράφημα τοῦ ἀνθρώπου σχετικὰ μὲ τὴν γενετήσια σεξουαλικὴ ἐπιθυμία, ἀπὸ τὴν ὁποία παρασύρεται μὲ ὀλέθριες συνέπειες. Παραθέτει δὲ τὶς φιλοσοφικὰς καὶ ψευτοεπιστημονικὰς θεωρίας τῆς ἐποχῆς του περὶ τῶν ἀνώμαλων σεξουαλικῶν ἐπιθυμιῶν, οἱ ὁποῖες λέγανε πῶς αὐτὸς ὁ ἀρρωστημένος οἴστρος προέρχεται ἢ ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον ἢ ἀπὸ τὴν σπονδυλικὴν στήλην, καὶ καταλήγει πῶς διαφωνεῖ ἀπόλυτα λέγοντας ὅτι **«δὲν βλαστάνει ἀπὸ πούθεν ἀλλοῦ, παρὰ ἀπὸ τὴν ἀκόλαστον γνῶμιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀδιάφορον διάνοιάν του· διότι ἐὰν αὐτὴ σωφρονεῖ, καμμιὰ ζημιὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὶς φυσικὰς παρορμήσεις»** (Εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον, Ὁμιλία 62, σελ. 468-9).

Ἡ ἐγκληματικὴ ἄγνοια, ἀδιαφορία καὶ ἀμέλεια τῆς γνώσης τῆς ἀξίας καὶ τῆς χρησιμότητος τῆς προαίρεσιν στὸν ἄνθρωπον ἔχει ὀδηγήσει ὅλους τοὺς λεγομένους είδημονες νὰ διαστρεβλώνουν ἀκόμα καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐλευθερίας. Δηλητηριασμένοι ἀπὸ ὅλες αὐτὰς τὶς μισάνθρωπες καὶ ἔκφυλες θεωρήσεις περὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου ἔφθασαν νὰ ταυτίσουν τὴν δυνατότητα ἀμαρτίας μὲ τὴν ἐλευθερία, ἐνῶ τὴν δυνατότητα ἐλευθερίας διὰ τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα τὴν εἶπαν δέσμευσιν καὶ ἀπαγόρευσιν.

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος, ὅμως, ἀκολουθώντας τὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἀγιοπνευματικὴ παράδοση, καὶ ὄχι τὴν κοσμικὴ καὶ ἐμπαθῶς ὑποκειμενικὴ σκέψη τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ καὶ κάθε ἐποχῆς, μᾶς δεικνύει τὸ ὀλέθριο σφᾶλμα τῶν ψευτοειδικῶν, ποὺ θέλουν νὰ ὑποδείξουν τὴν λειτουργία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, χωρὶς νὰ ἔχουν τὶς πνευματικὲς προϋποθέσεις τῆς ἐξ Ἀποκαλύψεως Ἀλήθειας τῆς Ἐκκλησίας.

Συγκεκριμένα, στὸ βιβλίο του *Γνώθι σαυτόν* γράφει πὼς «κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἠθικολόγους ταυτίζουν τὶς ἔννοιες τῶν λέξεων «αὐτεξούσιο» καὶ «ἠθικὴ ἐλευθερία» ὡς «δύναμη τοῦ αἰρεῖσθαι» (δυνατότητα ἐπιλογῆς), καὶ ὀρίζουν τὴν «ἠθικὴ ἐλευθερία» ὡς «δύναμη τοῦ αἰρεῖσθαι» τὸ καλὸ ἢ τὸ πονηρὸ, ἐνῶ ἡ δύναμη αὐτὴ εἶναι χαρακτηριστικὸ τοῦ αὐτεξούσιου... Ὁ πράττων τὸ κακὸ εἶναι ἀνελεύθερος, διότι ἐνέργει ἐναντίον τῆς βούλησης αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ πράττων τὸ καλὸ εἶναι ἐλεύθερος, γιατί πράττει ὅ,τι βούλεται. Ὅποτε, τὸ νὰ προαιρεῖσαι τὸ ἀγαθὸ ἢ τὸ κακὸ εἶναι χαρακτηριστικὸ τοῦ αὐτεξούσιου, ἐνῶ τὸ νὰ βούλεσαι καὶ νὰ πράττεις (μόνο) τὸ ἀγαθὸ εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας. Τὸ αὐτεξούσιο εἶναι ἠθικὸ χαρακτηριστικὸ παντὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἡ ἠθικὴ ἐλευθερία εἶναι χαρακτηριστικὸ μόνο τῶν ἐνάρετων. Τὸ αὐτεξούσιο καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο δυνάμει ἠθικό, ἡ δὲ ἠθικὴ ἐλευθερία ἀναδεικνύει αὐτὸν ἐνεργεῖα ἠθικό. Τὸ αὐτεξούσιο, παραπλανώμενο ὑπὸ τῶν ὁρμῶν τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὑπὸ σκέψεων σφαλερῶν, καταβιβάζει τὸν ἄνθρωπο εἰς τὴν τάξη τῶν ἀλόγων ζώων» (*Γνώθι σαυτόν*, σελ. 65).

Ἔτσι, ἂν δεχθοῦμε τὶς ἀπόψεις ὅσων ὑποστηρίζουν τὴν ὁμοφυλοφιλία ἢ τὴν «διεμφυλικότητα» ὡς φυσικὲς καταστάσεις ἢ ὡς φυσικὲς ἐνέργειες τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας καὶ βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου, τότε παραπλανοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ καταστρέφουμε κάθε δυνατότητα πραγματικῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τὰ πάθη αὐτά. Καὶ ὅπως οἱ κομπογιαννίτες γιατροὶ τῶν σωμάτων -- οἱ ὁποῖοι παραπλανοῦν καὶ καταστρέφουν τὴν δυνατότητα θεραπείας τῶν σωμάτων -- ὀδηγοῦν στὸν προσωρινὸ θάνατο, ἔτσι κι ὅσοι κυρήττουν διδασκαλίες, ποὺ ἀκυρώνουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θεραπευτικὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὀδηγοῦν στὸν αἰώνιο θάνατο.

Υ.Γ.: Οἱ παραπομπὲς τῶν Πατερικῶν χωρίων ἀναφέρονται στὶς ἐκδόσεις: «Ἕλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας (ΕΠΕ)», Θεσσαλονίκη.